

Гео Милев

Разпятие

Шейните полетяха буйно и волно далече в широката вечер – светла от сняг, мека от залез и здрач. Разкървавеното сърце на слънцето догаряше назад посред теменужен дим. Високо орляк врани.

Като подгонени забягаха всичките дървета на полето – зад тях и лъкадушната извивка на далечните хълмове.

Полето бе полет.

Вечерта бе велур.

Снегът бе неволна любов.

Над сребърното безлюдие на полето се разрони веселият смях на звънците, заливан от смеха на дамите и гръмкия възторг на хусарите.

Синият задимен въздух вееше с остри струи право в лицата – румени: и кръвта – полетяла – шумеше изкушения в ушите.

Опиянителна прелест на зимата.

Женствена дързост и стръвна любов.

Жадни жените. Кипящи хусарите.

Трите шейни летяха напред, редом една до друга; звънци, женски смях, песни и викове. Китари отронваха сериозни акорди – –

когато внезапно конете изпръхтяха подплашени и отскочиха назад.

Изпод белия сняг – посред пътя – пред копитата на конете изби широко петно кръв. Топла човешка кръв. Голяма локва кръв сред снега – растеше и ставаше все по-червена; сякаш не от едно сърце, сякаш от някакво голямо сърце, от хиляди човешки сърца.

Страшната тишина на мига.

Кръвта започна да дими, топла пара от кръв, и премрежи далечната извивка на пътя. Нощта ниско притъмня, огряна от сиянието на яркочервената кървава пара: пурпурен отблясък по стъмнените лица на пияните дами и хусарите в шейните – –

Посред кървавия дим, сгъстен в мъченическо сияние, се появи образ на човек – гол, мършав, жълт, сгърчен в болка и смърт. Прав и неподвижен. Ръцете, разперени настрани и дланите, пригвоздени сякаш върху две черни кръстосани греди. Две черепни очи, врязани дълбоко напред с поглед на укор и любов.

Разпятието растеше, препречило кръгозора, надвесено напред над замръзналите, пурпурно озарени лица в шейните.

– Карай! – извика един от хусарите.

Плясъкът на камшиците писна далеч кръз снежното безлюдие на полето; конете бясно се хвърлиха напред; диво издрънчаха звънците, разпятието се люшна и падна стъпкано под свирепите копита.

Сребърният смях на звънците литна надалеч по снежния път.

А отзад, из тъмата на невидимото поле, се надигаше страхотен шум, понесен след буйно летящите шейни: прашене на горящи села, плач на деца и вой на гладни вълци.

Берлин, 1918–1919 г.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11346>]